

Sygn. akt I C 77/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. Ś., T. Ś.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. solidarnie na rzecz powodów J. Ś., T. Ś. kwotę 10.118,02 zł (dziesięć tysięcy sto osiemnaście 02/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 4.623 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia trzy) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt: I C 3842/16

UZASADNIENIE

Powodowie J. Ś. i T. Ś. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. ostatecznie kwoty 9.618,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016r. do dnia zapłaty, a od kwoty 500 zł od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazali, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do nich pojazdu marki B. w wyniku kolizji z dnia 13 maja 2016r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 7.284,31 zł. Zdaniem powodów kwota ta była zaniżona.

Powodowie dochodzą kosztów naprawy pojazdu oraz zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy technicznej (500 zł).

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodom kwotę, która wystarcza do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, kwestionując wyniki prywatnej ekspertyzy technicznej sporządzonej na zlecenie powodów i zasadność zwrotu kosztów jej sporządzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 maja 2016r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której został uszkodzony pojazd B. rok prod. 2003 należący do powodów. Na skutek zdarzenia, pojazd powodów został uszkodzony w takim stopniu, że koszty jego naprawy wiązałyby się z poniesieniem wydatków w kwocie 19.446,73 zł. W dniu powstania szkody pojazd powodów przedstawiał wartość równą 18.800 zł, zaś w wyniku kolizji stracił na wartości 8.700 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. G. – k. 60-83, opinia uzupełniająca – k. 107-108, akta szkody – k. 44)

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Po otrzymaniu zgłoszenia szkody pozwany przystąpił do procesu likwidacji i ustalił należne powodom odszkodowanie metodą szkody częściowej na poziomie 7.284,31 zł, które wypłacił na podstawie decyzji z dnia 21 lipca 2016r. Nie zgadzając się z tak ustalonym odszkodowaniem powodowie zwrócili się do rzeczoznawcy samochodowego zlecając mu sporządzenie alternatywnej wyceny kosztów remontu. Zgodnie ze sporządzoną wyceną koszty naprawy pojazdu miałyby wynieść 16.902,33 zł. Za sporządzenie prywatnego kosztorysu powodowie zapłacili 500 zł. Następnie pismem z dnia 19 grudnia 2016r. powodowie wezwali pozwanego do dopłaty odszkodowania oraz zgłosili roszczenie odszkodowawcze w zakresie kosztów związanych z opinią prywatną wzywając pozwanego do zapłaty w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwany nie dopłacił pozostałej części odszkodowania.

(bezsporne; akta szkody – k. 44, decyzja ubezpieczyciela – k. 41-42, dowód przelewu – k. 21, kalkulacja pozwanego – k. 23-24, kalkulacja prywatna powodów – k. 16-20, faktura VAT – k. 22, wezwanie do zapłaty – k. 25-26)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego, mgr inż. K. G.. Opinia ta była wprawdzie kwestionowana przez powodów, niemniej jednak charakter kierowanych pod adresem biegłego zastrzeżeń uniemożliwiał uwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda z uwagi na fakt, że wniosku płynące z innych, przedłożonych dowodów w sposób wystarczający umożliwiły wyjaśnienie okoliczności spornych i ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia faktów. Bez wpływu na wysokość należnego powodom odszkodowania byłyby zeznania powoda T. Ś. na okoliczność wysokości poniesionych w związku z naprawą pojazdu kosztów. Skoro poszkodowani mają wybór w zakresie naprawienia szkody, nie są zobowiązani ani do naprawy pojazdu ani do przedkładania na tę okoliczność rachunków. Ich szkoda wyraża się w wysokości przeciętnych, a nie faktycznie poniesionych kosztów naprawy pojazdu. Nadto gdyby powód miał obowiązek naprawy pojazdu, oznaczałoby to, że miał też obowiązek kredytowania działalności ubezpieczyciela, podczas gdy faktycznie ma prawo oczekiwać z naprawą do czasu wpłaty odszkodowania (a wykonana przez niego ewentualnie naprawa nie musi mieć charakteru przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody a jedynie przywrócenia ogólnej funkcjonalności pojazdu).

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość

odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 19.446,73 zł brutto z zastosowaniem części oryginalnych oraz średniej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 120 zł netto. Zgodnie zaś z wynikami prywatnej wyceny, naprawa ta miałaby wynieść 6.902,33 zł i w takim też zakresie powodowie dochodzili odszkodowania. Oznacza to, że w ich ocenie przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody umożliwiłaby naprawa przy użyciu części pochodzenia alternatywnego, co istotnie wpływa na zmniejszenie kosztów naprawy. Skoro powodowie odczuwają, że ich strata, tj. szkoda majątkowa wyraża się w możliwości naprawy pojazdu w mniejszym zakresie, nie było podstaw do kwestionowania takiego stanowiska.

Ponadto wskazać należy, że ustalona przez biegłego sądowego wartość pojazdu sprzed szkody (18.800 zł) w sposób nieznaczny odbiega od wartości ustalonej przez prywatnego rzeczoznawcę (19.000 zł). W konsekwencji różnica wartości naprawy pojazdu ustalona przez biegłego (19.446,73 zł) przy zastosowaniu cen części oryginalnych oraz wartości pojazdu sprzed szkody zgodnie z ustaleniami rzeczoznawcy (19.000 zł) różni się w sposób nieznaczny.

Istniejąca linia orzecznicza zgodnie z którą w wypadku, gdy wartość naprawy pojazdu nie przekracza wartości pojazdu w stanie sprzed szkody o więcej niż 10 % (tu nie przekracza) powoduje, że możliwym jest zasądzenie odszkodowania wyliczonego metodą szkody częściowej, a nie całkowitej. W przedmiotowej sprawie różnica jest nieznaczna. Jednocześnie powodowie dochodzili kwoty niższej niż różnica pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a kosztami naprawy pojazdu ustalonymi przez biegłego. W ocenie Sądu możliwym było zatem zasądzenie dochodzonej kwoty w całości, bez szkody dla interesów stron.

Skoro zatem powodowie otrzymali odszkodowanie w wysokości 7.284,31 zł, a dochodzili kwoty 9.618,02 zł, należało zasądzić ją w całości.

Biorąc pod uwagę fakt, że powodowie nie posiadali wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego im odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez nich do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powodów koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (500 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powodów na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powodów poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodom odszkodowanie w kwocie 7.284,31 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 10.118,02 zł (założone przez powodów niższe koszty naprawy pojazdu 16.902,33 zł – 7.248,31 zł + 500 zł).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 10.118,02 zł (pkt I wyroku).

Odsetki od kwoty głównej zasądzono od dnia 14 lipca 2016r. Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) oraz art. 455 k.c. należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie. Sąd błędnie przyjął opóźnienie pozwanego co do kwoty 500 zł od dnia 14 lipca 2016r., podczas gdy roszczenie w tym zakresie powodowie zgłosili dopiero w piśmie z dnia 19 grudnia 2016r. zawierającym wezwanie do zapłaty powyższej kwoty. W konsekwencji tylko od kwoty 9.618,02 zł odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dnia 14 lipca 2016r. do dnia zapłaty. Pomimo upływu ustawowego 30-dniowego terminu na spełnienie świadczenia powód udzielił pozwanemu dalszego terminu na spełnienie świadczenia, toteż żądanie odsetek należało uznać za uzasadnione. W zakresie żądania zapłaty kwoty 500 zł odsetki zasądzono błędnie od dnia 14 lipca 2016r., podczas gdy prawidłowo powinny być zasądzone od dnia 25 lutego 2017r., tj. dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu. Termin wynikał z faktu odbioru odpisu pozwu w dniu 24 lutego 2017r. (k. 31). W ocenie Sądu pozwany nie potrzebował 30-dniowego terminu na ustalenie swojej odpowiedzialności i wysokości szkody w zakresie kosztów prywatnej ekspertyzy, tym bardziej, że już od grudnia 2016r. znał żądanie powodów w tym zakresie.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powodowie ponieśli koszty wynagrodzenia pełnomocnika (3600 zł), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (506 zł), oraz uiszczył zaliczkę na biegłego (500 zł) co daje w sumie kwotę 4.623 zł. Skoro zatem powodowie wygrali niniejszy proces w całości, to należy się im pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

/-/ SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz